

Nr 71.

Av herr **Bäcklund**, om tilläggs pension åt förre stationsförmannen
J. P. Sahlgren.

Då lönerogleringar och förändringar i pensionsreglementen beslutas, uppstå ofta s. k. gränsfall, som antingen verka så, att löne- eller pensions- tagaren kommer att få fördel genom förändringen eller också blir för- hållandet det motsatta.

Så blev även förhållandet, då nu gällande avlönings- och pensions- reglementen för statens järnvägar fastställdes.

Som bevis för detta kan följande tjäna:

Stationsförmannen Johan Petter Sahlgren i Falköping-Ranten, född den 9 januari 1845 hade som slutlön, innan han pensionerades, 1,500 kronor per år, och som arvode i pensionshänseende 960 kronor. Avsked med pension erhöll han den 1 december 1910 och utfår i pension 922 kronor per år.

Stationskarlen Johan Jonsson i Falköping-Ranten, född den 2 juli 1845 hade som slutlön, innan han pensionerades, 1,140 kronor per år, och som arvode i pensionshänseende 720 kronor. Avsked med pension erhöll han den 1 februari 1911 och utfår i pension 958 kronor per år.

Sahlgren utfår pension enligt det gamla pensionsreglementet och Jonsson efter det nya, som trädde i kraft den 1 januari 1911.

Då sådana fall uppstå, synes det mig, som om statsmakterna av rättvisa och billighetsskäl borde reglera dessa.

Här tycks icke finnas några rättvist avvägda proportioner mellan å ena sidan stationsförmannens pensioneringssumma 922 kronor och å andra sidan stationskarlens 958 kronor. I ena fallet har avgiften till pensione- ringen utgått efter 960 kronors pensionsunderlag och i andra fallet efter 720 kronors pensionsunderlag.

Då ryktena om det nya pensionsreglementets bestämmelser började cirkulera bland statens järnvägars personal, var det tydligt, att detta reglemente i första hand kom att intressera dem som voro i närheten av pensionsåldersgränsen. Påtagligt är, att de som blevo underkunniga om fördelen av ett kvarstannande i tjänsten till det nya pensionsreglementets ikraftträdande också gjorde detta, även om de förut tänkt att anhålla om avsked någon månad tidigare. Att Sahlgren skulle försökt ordna det för sig på detta fördelaktigare sätt, därest han känt till de nya pensionsbestämmelsernas innebörd, står utom allt tvivel. Hans bristande vetskap härom berodde på att han av sjukdom var förhindrad att tjänstgöra de sista månaderna före avskedstagandet. Ingen gjorde honom heller uppmärksam på dessa nya pensionsbestämmelser, då avskeds- och pensionsansökningen insändes till vederbörande.

Allt detta synes tala för, att riksdagen bör bevilja nämnda Sahlgren en pension i likhet med vad han varit berättigad att åtnjuta, därest avskedstagandet skett någon månad senare.

Ett beslut i den av mig antydda riktningen torde knappast för framtiden medföra några konsekvenser, alldenstund någon motsvarighet knappast torde förefinnas.

På grund av jag här anfört får jag vördsamt anhålla,

att riksdagen må bevilja f. d. stationsförmannen vid statens järnvägar Johan Petter Sahlgren i Falköping-Ranten en tilläggspension, som till summan svarar emot skillnaden emellan hans nuvarande pension och den pension han skulle erhållit, om det nu gällande pensionsreglementet vid statens järnvägar varit gällande vid hans avskedstagande.

Stockholm den 25 januari 1918.

Helge Bäcklund.
